
MOOREA
CORRIGAN
THISTLEMARSH
PROKLETÍ
VÍLÍHO PANSTVÍ
COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

MOOREA
CORRIGAN

THISTLEMARSH

PROKLETÍ
VÍLÍHO PANSTVÍ

Přeložila Veronika Lásková

Copyright © 2026 by Moorea Corrigan
This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc.
and Andrew Nurnberg Associates Prague.
Czech edition © Grada publishing, a. s., 2026
Translation © Veronika Lásková, 2026

ISBN 978-80-271-6224-6

Pro Lauru,
která zaříkává lišky

ana ugglor i mossen

Původ: Švédsko
Doslovný překlad: V bažině jsou sovy.
Význam: Tušit něco podezřelého;
vycítit, že vše není takové,
jak se na první pohled zdá.

1

Duben 1919

Ani za války se víly do Anglie nevrátily. Chlapci strádající v zákopech si o nich možná tu a tam toužebně šeptali, jenže pak všechna naděje vyprchala. Víru v kouzla vystřídala realita hořčičného plynu. A tak si nakonec víru udrželi jen ti nejbláhovější, nebo naopak ti nejzarytější. K té hrstce, co tu víru měla, se proti své vůli řadila i Myška.

Tyto kouzelné bytosti se vytratily před víc než sto lety tak náhle, jako by prostě vyklouzly ze dveří. Na začátku války, když armáda ještě posílala proti tankům koně, se mezi lidmi šuškalo, že kdyby se i se svou magií vrátily, dalo by se snad to krveprolití zastavit. Nové vědní obory dávaly prostor divokým dohadům o tom, kam se vlastně víly poděly. Biologové zkoumali mikroskopický svět a pátrali po nich pod zvětšovacími skly. Spiritisté tvrdili, že se bájní tvorové převtělili do ektoplazmy, takže smrtelníky dál neviditelně doprovázejí jako duchové či strašidla.

Když jejího bratrance Bertieho a bratra Rogera povolali do Francie, uchýlila se Myška znovu k pohádkám z dětství. Obracela ohmatané stránky rodinného svazku s názvem *Pohádky lady*

Blakeneyové: Příběhy pro moderního cestovatele a hledala sebemenší nápovědu, jak by se víly daly přivábit nazpět. Ke strýcově nelibosti složila přijímací zkoušky na univerzitní obor antropologie víl. Namlouvala si, že se studiu nebude věnovat jen z vlastního rozmaru, ale že to bude svým způsobem válečné úsilí. Služba vlasti.

A pak přišel telegram, který jí obrátil život vzhůru nohama.

Bertieho tělo zmizelo při bojích na Sommě někde v bahně. Rogera sice našli, ale ještě měsíce potom mu jektaly zuby hrůzou při každém zvuku hlasitějším než cinknutí hrnečku o podšálek. Když za ním Myška dorazila do vojenského špitálu ve Francii, vůbec ji nepoznával. V tu chvíli pochopila, že je načase s dětinskými hloupostmi skoncovat. Knížka pohádek putovala na dno lodního kufru a ona se chopila role ošetřovatelky u bratrova lůžka.

Víly se sice do Anglie nevrátily, zato Myška po válce ano.

Ozdobný strop vagónu připomínal Myšce pobyt v nemocnici. Tváře víl se na ni shora šklebily podobně jako nedávno na frontě. Ve Francii podobné výjevy zahlédla třeba ve výzdobě propadlého stropu ve vybombardovaném kostele. Teď upřeně hleděla na obličeje nad sebou a nevěděla, jestli se má spíš zlobit nebo vydechnout úlevou, že navzdory hrůzám, jichž byla v posledních letech svědkem, ji ti tajemní tvorové pořád ještě zajímají. Ve špičatém úsměvu odhalovali ostré zuby a jejich tváře se zdály jaksi hranaté a nelidské.

Myška seděla zachumlaná do kabátu, svírala termosku s čajem a lokty držela těsně u sebe, aby jí k tělu nepronikl jarní chlad. Na chodbičce se tlačila spousta mužů, pokřikovali na sebe přes hlavy ostatních cestujících. Myška mezi nimi na první pohled poznala vojáky, kteří se právě vraceli z fronty. Válka sice skončila už před

několika měsíci, v listopadu, ale návrat vojáků do Anglie probíhal pozvolna. V očích se jim mísila naděje a bolestná touha. Bude to doma stejné jako dřív, nebo i tahle vidina padne za oběť válce? Myška dobře věděla, jaká odpověď čeká na konci tratě na ni, ale doufala, že tihle mládenci budou mít větší štěstí.

Těsně předtím, než vlak vyjel z nádraží Victoria, přistoupili k Myšce do kupé další tři lidé a přinesli s sebou silný závan kávy, čokolády a tabáku. Sotva se nahrnuli dovnitř, stáhla se Myška ještě hlouběji do svého kouta u okna a byla tak potichu, že na ni po chvíli dočista zapomněli. Mezi sebou měli na kolenou rozloženou zbrusu novou mapu, přejížděli prstem po železniční trati a zastavovali se u každého modrého trojúhelníku, který byl na papíře vyznačen.

„Koukej, Charlesi," poznamenala dívka s pečlivě upravenými blond vlasy, které jí ve vlnách vykukovaly zpod kloboučku. „V Dartmooru je nejmíň deset míst, kde se víly vyskytovaly."

Mladík sedící naproti ní se naklonil blíž. „Devonský kraj je jimi doslova posetý. Musíme si rozmyslet, kde všude se zastavíme."

Měl růžové tváře a v úsměvu tolik života, až musela Myška odvrátit oči, aby ji v nich nezačaly pálit slzy. Dívat se na něj bylo jako hledět přímo do minulosti, jenže obličeje, na které si vzpomínala ona, vzaly dávno zasvé. Mohlo mu být nanejvýš sedmnáct.

Muž sedící vedle Myšky si něco pobrukoval. Byl očividně starší, snad něco přes dvacet, ačkoli shrbená ramena mu přidávala ještě pár let navíc. Z jeho postavy vycítila napětí: vyzařoval z něj neklid jako světelný kruh kolem žárovky. Prsty umazanými od tabáku bubnoval po papíře.

„Proč se nezastavíme v Tithe?" zeptala se dívka. Obrátila se k Myščinu sousedovi. „Brownovi povídali, Jamesi, že vílí historií je to tam přímo prosycené."

Mladík sebou trhl. Prsty mu dál ťukaly v neměnném rytmu. „Vážně?“

„Ano. Zdejší panské sídlo má prý něco společného s králem víl,“ pokračovala mladá žena.

Charles se dal do smíchu. „V každé vesnici v Anglii ti řeknou, že zdejší zámek má něco společného s králem víl, Dorothy.“

Dívka se zamračila. „To přece není pravda. Vždyť v tom domě mají i starodávné vílí artefakty. Co kdybychom vystoupili a zašli se tam podívat? Možná by –“

„Majitel nedávno umřel,“ skočil jí do řeči Charles a poprvé mu v hlase zaznělo napětí. Střelil úzkostným pohledem po Jamesovi. „Kdo ví, jestli bychom se vůbec dostali dovnitř.“

„Třeba se už nový pán zabydlel a pustí nás tam.“

Myška si při těch slovech odfrkla. Všechny hlavy v kupé se k ní obrátily. Vylovila z kapsy kabátu kapesník a zabořila do něj obličej, jako by se snažila ztlumit zakašlání. Se zapálenými tvářemi se upřeně zadívala ven z okna v naději, že na ni ostatní zase brzy zapomenou.

Za okny vlaku se svět valil zpátky v čase a ostré, tmavé linie města se rozpíjely do jemnějších venkovských obrysů. Netrvalo dlouho a scenérii tvořila už jen zvlněná zelená krajina, z níž tu a tam vykoukla vesnice s křížem na kostelní věži.

Pokroucené větve stromů přátelsky kynuly, jako by ji vítaly doma, a kamenné zídky se na pozdrav nakláněly k trati. Navzdory tomuto vlídnému přivítání zápasila se strachem, který jí svíral srdce jako škrtidlo. Jak hluboká zkáza na ni čeká? Z Anglie odjížděla téměř před třemi lety a už tehdy bylo všechno v dost zbědovaném stavu.

Aby přišla na jiné myšlenky, znovu obrátila pozornost k hovoru trojice spolucestujících.

„Žádný nový pán tam není. V klubu se povídá, že starý pán odkázal sídlo někomu ze vzdálených příbuzných," pokračoval Charles.

„Copak on neměl děti?"

„Měl syna, ale ten je po smrti," přišla ostrá odpověď.

Myška si všimla, jak všichni ztuhli. Ji samotnou žal ostře zabolel jako průstřel hrudníku.

Charles žvanil o překot dál, jako by věřil, že když bude mluvit dost rychle, rána se nestačí zanítit. „Lord Dewhurst měl sestru, která před lety udělala rodině ostudu, jelikož utekla s irským zahradníkem. Dokonce se za něj provdala. Její otec, předchozí majitel panství, ji za to vydědil, ale po smrti právoplatného dědice přišel i tak na řadu její syn. Jenže ten už je taky ze hry."

Myška ucítila palčivé rozhořčení, ovládla se však. V kupé se na okamžik rozhostilo ticho, protože každý si uvědomil přítomnost války, ale nechtělo se mu o ní zmiňovat. James vedle Myšky se ztěžka nadechl.

Nakonec promluvila Dorothy, avšak hlas jí zněl jaksi dutě. „Takže ten dům prostě zbourají?"

„To nevím. Slyšel jsem, že ta vyděděná sestra měla ještě dceru. Ale o té se mi ve společenských rubrikách nepodařilo nic zjistit. A vzhledem k tomu, že je to napůl Irka, a k tomu ještě zahradníkova dcera, vlastně ani není divu." Zavrtěl hlavou a pokračoval veselejším tónem. „No, do itineráře jsem ten zámek nezařadil – tam by nás čekaly samé skandály a málo zábavy, nemyslíš, Jamesi?"

James neodpověděl. Myška ucítila, jak jejímu sousedovi projelo tělem zachvění. Vypoulil oči, lapal po dechu jako králík chycený do oka a vzápětí se zhroutil na sedačku. Dorothy vyjekla.

„Proboha, Jamesi!" vykřikl Charles a vyskočil příteli na pomoc tak rychle, že přitom pomačkal mapu. V Myšce se probudila vycvičená ostražitost – rázem byla na nohou.

„Podepřete ho a dejte mu napít," nařídila úsečně a strkala Charlesovi do ruky termosku. Dorothy s Charlesem na ni civěli s otevřenou pusou. Musela se ovládnout, aby se na ně nerozkřikla. „Jestli mu chcete pomoct, dělejte, co vám říkám."

Myška strhla z horní police tašku a začala se v ní přehrabovat, ještě než dopadla na sedadlo. Nevzala si s sebou do Anglie žádná sedativa, ale mezi ponožkami našla zastrčenou neotevřenou krabičku cigaret. To bude muset stačit. Podala ji Jamesovi. Hleděl na ni nechápavě a vyděšeně.

„Zapalte si. To vám pomůže," vybídla ho Myška. „Věřte nebo ne, ale už jsem viděla hezkou řádku lidí s traumatem z granátů."

„Nechci obtěžovat," zasípal. Tváře měl rudé a Myška nevěděla, jestli to dělají rozpaky, nebo nedostatek kyslíku.

„Vůbec mi to nevadí, ostatně ani nejsou moje. Zabavila jsem je jednomu pacientovi. Budu jenom ráda, když mě zbavíte pokušení. Nechci si na kouření zvyknout."

James krabičku zkušeným hmatem otevřel, přestože se mu třásly prsty, a vytáhl si cigaretu. Charles vykutal z kufru zapalovač a za chvíli už kupé zahalil oblak kouře.

„Tak vy se zajímáte o víly," poznamenala tiše Myška, když se znovu posadila.

„Ano," odpověděl James.

„On je studoval na univerzitě, předtím než –" Dorothy zachytila Charlesův varovný pohled a v půli věty se zarazila.

„Chtěl jsem zaznamenávat lidové pověsti v jižní Anglii. Ale nevím, jak mi to půjde, když se sesypu už jen při zmínce o starém domě," zažertoval chabě James.

„Já vám klidně jednu pověst povím, jestli chcete," nabídla se Myška. „Týká se právě zámku v Tithe."

„To snad ani –" začal Charles.

„Ano, prosím," přerušil ho James mezi dvěma tahy z cigarety.

„Tak se trochu napijte čaje a já začnu."

James něco zabručel, přiložil si termosku ke rtům a Myška zavřela oči, jak se poddávala známému rytmu vyprávění.

„Kdysi dávno, když byla cesta mezi světem smrtelníků a říší víl ještě volná, rozděloval král víl svým nejvěrnějším a nejschopnějším lidským služebníkům dary. Částečně jako odměnu, ale taky proto, aby je udržel ve své moci. Ať už šlo o kouzelná zvířata, začarované pláště, koruny z vílího stříbra, nebo o květiny, co rostou jen pod vílími hvězdami, všechny dary vílího krále byly proslulé krásou a podivuhodností. Nejcennějším darem byl dům s vílím požehnáním. Kdo v takovém domě bydlel, měl zaručen blahobyt, štěstí a ochranu před nepřáteli."

Posluchači se naklonili blíž a ona zaslechla, jak někomu pod botou zašustila spadlá mapa.

„K takovým domům patřil i zámek Thistlemarsh. Král víl ho věnoval rodu Dewhurstů, z něhož pocházeli jeho nejlepší bojovníci a nejprotřelejší lháři. Po řadu let žili Dewhurstovi s králem v míru: on je dvakrát do roka navštěvoval a oni mu platili desátek v podobě smrtelných služebníků a zlata."

„Tak proto se ta vesnice jmenuje *Tithe* – to přece znamená ‚desátek'," vydechla Dorothy. Myška přikývla.

„Jenže Dewhurstovi věděli, že král víl má vrtkavou povahu. A protože své sídlo zaplnili různými kouzelnými poklady, o to víc se báli, že jim dům s vílím požehnáním jednoho dne prostě sebere. A tak ukuli plán, jak si ho udržet napořád.

Stejně jako všechny víly, také vílí král miloval všelijaké hříčky. A ze všeho nejradši vymýšlel zapeklité hádanky. Dewhurstům to bylo známo, a proto za ním přišli s návrhem. Jestli uhodnou tu nejtěžší hádanku, jakou pro ně vymyslí, budou si moci Thistlemarsh

ponechat, aniž by mu dál platili desátek. A pokud neuhodnou, vrátí mu veškeré dary a zůstanou v jeho moci.

Možná si řeknete, že ten návrh byl příliš odvážný. Vypadalo to, že nemají nejmenší šanci. Jenže zapomínáte, že smrtelníci dovedou na rozdíl od víl lhát. Ušili na krále lest a pomocí sítě vyzvědačů vypátrali řešení jeho hádanky.

V jeho očích odpověděli správně, a tak jim požadovanou odměnu udělil. Když pak odhalil jejich zradu, bylo už pozdě. Kouzlo se nedalo vzít zpátky.

Král se rozzuřil a uvalil na zámek kletbu. Dokud pokračovala rodová linie Dewhurstů, nemohl Thistlemarsh získat nazpět, ale postaral se, aby obyvatelé domu trpěli. Stanovil také, že až jim bude nejhůř a poslední z rodu uzná porážku, získá poklad s vílím požehnáním zpátky do své moci.

A rodinu opravdu stíhalo jedno neštěstí za druhým. Zažila popravy a vraždy, ostudy a skandály. Přes to všechno se rod Dewhurstů na panství udržel.

Avšak víly žijí dlouho a král je trpělivý."

Myška otevřela oči a zamžikala do jasného světla, které proudilo oknem do vagónu. James už dýchal klidněji, třebaže se mu pořád ještě třásly prsty. Nikdo nepromluvil.

Vlak zpomalil a v oblaku páry se blížil k nádraží v Tithe.

„Užijte si výlet," popřála jim Myška a sbírala si věci. Dorothy zvedla z podlahy mapu a složila ji.

„Díky," řekl Charles a pokusil se nasadit bodrý tón. „To bude skvělý přírůstek do Jamesovy sbírky, i když vyznívá trochu zlověstně. Jak se vám odměníme?"

Mluvil zvesela, ale bylo patrné, že to myslí vážně.

„Berte to jako dárek, tedy pokud jste ochotni ho přijmout od zneuctěné dcery irského zahradníka," odpověděla s úsměvem.

Vykročila na chodbičku dřív, než se zmatený výraz v Charlesově tváři stačil změnit v zahanbený. Než zavřela dveře kupé, zaslechla ještě salvu Jamesova smíchu.

Když Myška seskočila na nástupiště, přivítaly ji paprsky slunce. Ke svému překvapení ucítila při tom skoku příval energie. Zabzučel jí v břiše jako roj včel. Bylo to poprvé, co ji po příjezdu nečekalo setkání s lordem Dewhurstem.

Chvíli vyčkávala, ale nebesa se neroztrhla a neozvalo se hvízdání píšťalek jako varování pro vesničany, že sem přijela sama bez doprovodu a že je volná, svobodná. Její logická mysl žádný takový poplach pochopitelně neočekávala, jenže dítě v ní pořád ještě vnímalo zámek Thistlemarsh jako nedobytný žalář a nedovedlo oddělit fantazii od skutečnosti.

Nepřítomně pohladila malý stříbrný klíček, jejž nosila neustále na krku, načež se chopila kufru, který jí nosič mezitím vynesl na perón, a vykročila.

V klenuté čekárně přivítala Myšku silná vůně kávy. Když procházela kolem pokladny, muž za přepážkou na ni upřeně zíral. Že by ji poznával?

To nedokázala uhodnout, a tak radši uhnula pohledem. Nebyla ještě připravená dozvědět se, co si o ní zdejší lidé vlastně myslí – o té nevítané sestřenici Dewhurstů, která se právě vrátila z fronty. Budou ji litovat? Anebo usoudí, že je chamtivá, nevděčná zlatokopka, která tyje z neštěstí způsobeného válkou?

Myška podobné myšlenky raději rychle zaplašila a přinutila se soustředit pouze na přítomnost.

Stěny nádražní čekárny byly vyzdobeny složitou mozaikou. Znázorňovala průvod vílích i lidských postav. U nohou se jim

vinuly popínavé růže, jejichž plátky je laskaly, zatímco trny jim rozdíraly oblečení.

Vyobrazené podoby víl byly zveličené a každý jejich rys zvýrazněný, takže působily nadlidsky. Ostatně ani Alfred, první lidský král Anglie, nemohl být podle Myščina soudu ve skutečnosti tak pohledný, jak ho umělec na zdejším nádraží znázornil. Vedle něj stál vysoký vílí šlechtic s tmavým pláštěm kolem ramen. Tuhle postavu znalo v Anglii každé malé dítě: Oberon, dávný král víl.

Za nimi kráčela půvabná královna Alžběta I. v nádherných šatech, které se ostře odrážely od oděvu vílího krále vedle ní. Tvář jí rámoval nabíraný bílý čepec a zlatá koruna. Pleť měla bledou a stejně bezchybnou jako on, takže působili jako slunce a měsíc.

Oberon doprovázel ještě další dva anglické panovníky, než ho vystřídala další mytická postava: zlatovlasá královna víl v oslnivě bílé říze. V průvodu se pak střídali další vílí i smrtelní panovníci, až se nakonec procesí uzavřelo portrétem zmateného Jiřího III., který se krčil za mladým Jiřím IV., přičemž oba upírali zrak na vílího krále, jenž si vykračoval před nimi. Tady mozaika končila a tvář posledního vílího krále byla rozpůlená klenutým východem. Na druhé straně dveří stála osamělá královna Viktorie a ohlížela se za průvodem svých smrtelných předchůdců a vílích panovníků.

Za sto let od doby, kdy víly zmizely ze světa a ze dne na den opustily vlivná postavení u dvorů po celé Evropě, nikdo další nepřibyl. Angličané to kladli za vinu Velké francouzské revoluci a později Napoleonovi, Francouzi zase ukazovali prstem na anglického regenta Jiřího IV., toho marnotratného lajdáka, jenže ve skutečnosti nikdo nevěděl, co se s vílami stalo. Nebo jestli se ještě někdy vrátí.

Myška si dobře uvědomovala, že mozaika nese stopy viktoriánské povýšenosti, ale stejně ji nepřestávala fascinovat od chvíle,

kdy sem jako malá poprvé přijela. Tehdy ji vlak vyvezl přímo z městského smogu a bájný výjev orámovaný zelenými kopci jako by ji vtáhl rovnou do některé z pohádek lady Blakeneyové.

Sotva Myška vyšla z nádražní budovy, nadhodila si těžký kufr na bok a zamračila se při představě dlouhé blátivé cesty do vesnice, která ji čeká. Vtom si všimla postavy v černém, jež se blížila z opačné strany. Muž na ni zamával, a jakmile Myška poznala jeho široká ramena a ještě širší úsměv, nechala kufr kufrem, rozběhla se mu naproti a radost jí proudila z prsou až do konečků prstů.

„Johne, to jsi ty!" vykřikla a objala ho kolem krku. Něco zabručel a pod její tíhou se naklonil na stranu.

„Panebože, Myško! Ty jsi těžká jako pytel olova."

„Nesmysl," prohlásila, pustila ho a pošimrala pod bradou. „A neměl bys brát jméno Boží nadarmo. Tos v nedělní škole nedával pozor?"

John se napřímil, zvedl nos a upravil si bílý kolárek.

„Rozhodně víc než ty," poznamenal, zpražil ji přísným pohledem a sáhl po kufru. Snažila se mu ho vyrvat, ale nakonec zvítězil a ona se do něj zavěsila.

John měl tváře jako jablíčka, výraznou bradu a jasně modré oči, které se mu rozzářily, kdykoli se rozpovídal o nějakém kázání nebo vynikající knize, kterou právě četl. Místo aby v černém obleku vypadal bledý, zdůrazňovala tmavá barva jeho statnost. Snad že si připadal až příliš vysoký, měl roztomilý zvyk, že se při hovoru jakoby ze soucitu se svým protějškem vždycky hrbil.

Téměř vzápětí poté, co se stal farářem v Tithe, pocítila k němu Myška náklonnost, která se vymykala veškerým zkušenostem, jež do té doby s lidmi v okolí zámku Thistlemarsh udělala. Bylo jí tehdy patnáct let. Bertie s Rogerem si ho oblíbili zrovna tak, takže se všichni čtyři zanedlouho dali dohromady jako parta tuláků

a téměř denně spolu vyráželi na vycházky do lesů mezi zámkem a farou.

„Přijel jsem samozřejmě na kole, ale nazpátek mi ho budeš muset vést, jelikož mám na hrbu tenhle mlýnský kámen, kterému říkáš kufr."

„Jestli toho nenecháš, tak ti nakonec ujedu," pohrozila mu škádlivě Myška a popadla kolo opřené o polorozpadlou zídku.

Vesnička Tithe vypadala mezi kopci, jež zdobily čtverce jasně zelených pastvin, jako by vypadla z pohlednice. Přímo uprostřed se tyčil pěkný kostel, obklopený řadami neméně půvabných kamenných domků. V širokém okruhu kolem pekárny se ve vzduchu vznášela vůně čerstvého chleba a v živých plotech švitořili ptáci.

Na rozcestí stál maličký vílí chrám, sahající kolemjdoucím sotva po kolena, a jeho střechu pokrývala spousta mincí. Myška vylovila z kapsy drobný peníz a položila ho na prázdné místo na jedné střešní tašce. Lesklé měděné kolečko zazářilo na pozadí tlumených barev živého plotu jako paprsek slunce.

„Pohanské zvyky," dobíral si ji John, ale sám taky položil na domeček penci. Když si všiml jejího udiveného pohledu, pokrčil rameny. „Výtěžek jde na podporu školy."

Na návsi se třepetala výzdoba z bílých, žlutých a růžových praporků, připravená na Velikonoce a Vítání jara. Vesničané s nákupy v náručí pospíchali sem a tam.

Myška sice mezi kolemjdoucími většinu tváří poznávala, ale míjeli také lidi, kteří jí byli cizí. Nápadně zde však scházeli mladí muži – celá ztracená generace.

Každý, koho potkali, smekl klobouk Johnovi na pozdrav. Na ni se na okamžik zadívali se svraštěným obočím a pak si šli po svých.

Poznává ji někdo? Když odsud odjížděla, bylo jí pouhých osmnáct, a i před válkou se Myška málokdy ukazovala za hranicemi panství. Aby co nejvíc pozlobila lorda Dewhursta, běhala tehdy v odrbaných propínacích šatech, a časem dokonce v kalhotách po Rogerovi nebo Bertiem. Teprve později, když musela denně nosit kousavou vlněnou uniformu zdravotní sestry, uznala, že mít na sobě krásné šaty z jemné látky by vlastně mohl být příjemný luxus.

Plat ošetřovatelky sice neutrácela za hedvábné šaty, ale občas si za pár liber navíc dopřála saténové spodní prádlo nebo nový kabát. Postupně si našla osobitý styl, do nějž už nepromítala odboj vůči lordu Dewhurstovi, ale vlastní vkus, svou osobnost. V jejím šatníku teď převažovaly odstíny bledě zelené, tmavě červené či stříbrné a na počest tatínkova povolání ho občas oživil květinový vzor. Byla na svůj nový vzhled pyšná. Jestliže ji nikdo na první pohled nepoznává, je to důkazem, že i zahradníkova dcera dokáže navzdory strýcovu přesvědčení působit úctyhodným dojmem.

Nebo aspoň když tak působit chce. Na dně kufru měla pořád ještě Bertieho pracovní kalhoty.

Změny se neomezovaly pouze na její šatník. Špinavé blond vlasy jí ztmavly do tmavě hnědé, rysy tváře se zaoblily a díky špičaté bradě získal její obličej dokonale srdčitý tvar. Stále měla matčiny pověstné „dewhurstovské oči" – kaštanově hnědé s odlesky zelené a zlaté –, ale ostatní její rysy se smísily do podoby, která nepřipomínala ani jednu z rodových linií.

Zahlédla pekařku paní Coltovou, jak u stánku s pečivem komanduje svých pět dcer. Měla také tři syny, ale ty do jednoho spolykala válka. Při pohledu na ni se Myška neubránila vzpomínce na bratra. Vlastně má ve srovnání s touhle rodinou štěstí. Roger se koneckonců může vrátit, což se o chlapcích Coltových říct

nedá. Jenže už nikdy nebude jako dřív. Většinou si nepamatuje ani vlastní sestru, natož tuhle vesnici nebo Thistlemarsh.

Teď už bylo vidět les kolem panství a mezi stromy probleskoval samotný zámek. John jí stiskl rameno.

„Jsi připravená?“

„Lepší už to asi nebude.“

2

Zámek Thistlemarsh balancoval na pokraji zániku a jeho zchátralé zdi se tyčily uprostřed zpustlého pozemku jako kosti uhynulého zvířete. Jak se k němu Myška přibližovala, čím dál víc ji v žaludku jako těžký kámen tlačil strach. Přišlo jí nefér, že se tu už zase cítí maličká, mnohem víc než kdykoli předtím na frontě. Sídlo ji i v sešlém stavu drželo ve své moci jako motýla připíchnutého pod sklem.

Omítka na fasádě se odlupovala a prosvítal pod ní vybledlý kámen. Vchodové dveře při otevírání zlověstně zavrzaly a křivým rohem drhly o podlahu, kde tvořily stále hlubší rýhu. Myška překročila práh s hlavou vztyčenou, přestože jí dřevěná prkna skřípala pod nohama. John vešel za ní. Zchátralost budovy byla ještě výraznější, než když sem vstupovala naposledy. Jako by se celý dům postupně propadal do země.

U vchodu je přivítal majordomus Dawson se rty staženými do přísné čárky. Schovával se za dveřmi, jako by to byl ochranný štít.

„Dobrý den," pozdravil ho John veselým tónem, který vůbec neladil s černým oděvem faráře. Dawson mírně naklonil hlavu, ale

jiného pozdravu se od něj nedočkali. Myška s Johnem ho mlčky následovali dovnitř.

Vstupní halu zdobily tapisérie znázorňující průvod lovců na hřbetech hrdě vzpřímených koní. Před jezdci běželi štěkající lovečtí psi, upřeně zaměření na něco, co nebylo vidět. Všechna ta stvoření však představovala jen vybledlé stíny svých dřívějších já, neboť vzácnou, těžkou látku pokrýval závoj prachu a opotřebení. Víly, záludně sledující loveckou výpravu z okrajů tapisérie, už byly téměř neviditelné. Takovéto nástěnné koberce kdysi dokládaly, že tento dům se jako jeden z mála v Anglii těší skutečnému vílímu požehnání. Nyní představovaly jen zašlou slávu, která plně odpovídala polorozpadlým kamenným zdem.

Jedinou památkou, kterou nepoznamenal čas ani zanedbaná údržba, bylo mohutné losí paroží na krbové římse, a snad ještě pavučiny táhnoucí se mezi jeho výčnělky.

„Koukám, že strýček se usilovně věnoval péči o dům," poznamenala Myška. John se dal do smíchu, ale při pohledu na Dawsonův podmračený výraz rychle ztichl.

Navzdory vrozené bezstarostnosti cítila Myška, jak jí hluboko v břiše bublá hněv. Strýc nechal dům přes jeho historický význam doslova spadnout. Zámek Thistlemarsh patřil kdysi mezi nejváženější panská sídla v Anglii, a teď je z něj ostudná troska.

Od chvíle, kdy odsud odjela, zápasila Myška ohledně zámku s rozporuplnými pocity. Pokaždé, když se ostatní sestry v Le Temple des Fées rozpovídaly o domově, sevřel se jí žaludek a nevěděla, co říct. Thistlemarsh měla spojený s lordem Dewhurstem – chladným, krutým a bezcitným. Zároveň se však k sídlu vázaly její nejšťastnější vzpomínky – na Bertieho a Rogera a na ty blažené letní měsíce před válkou.

Dawson je vedl do pracovny lorda Dewhursta a pohledem neustále sjížděl k Myščiným rukám, jako by se obával, že si nenápadně

strčí do kapsy nějaké stříbro. Na rukávu livreje měl černou smuteční pásku a oči podlité krví. Myšce ho málem přišlo líto, jenže pak jí při odchodu naschvál šlápl na nohu. Když zavíral dveře, usmála se na něj, protože věděla, že při úsměvu je nejvíc podobná otci.

Za strýcovým psacím stolem seděl pan Beckett a na tmavé dubové desce se vršila úhledná hromádka papírů. Advokát na ně s klidným a vypočítavým výrazem pomrkával zpoza kulatých brýlí. Špičatým nosem a přimhouřenýma očkama Myšce připomínal rejska.

„Vítejte doma, slečno Dunneová," zahlaholil, ale pak popotáhl a opravil se. „Totiž pardon, lady Dewhurstová."

Myšku ten nový titul bodl jako trn, nechtěla však před právníkem dávat najevo své pocity. Raději se soustředila na to, aby obešla nechutnou tygří kůži, která zdobila podlahu, a pak se posadila na židli naproti Beckettovi. Letmo se podívala na vyleštěnou desku stolu. Takhle čistou ji ještě nikdy neviděla. Z konvice na podnose jí advokát nalil šálek čaje. Myška se s povděkem napila.

Její strýc se zaživa věnoval pouze úpravě vlastního zevnějšku, což byla vlastnost, kterou patrně zdědil po svých zahálčivých předcích. Myška si vzpomněla, jak stával právě za tímhle stolem a pohrdavě na ni shlížel, když ve dvanácti letech na Thistlemarsh přijela poprvé.

„Neupravenost je jasným znakem nižších tříd," prohlásil tehdy lord Dewhurst. Její otec stál za ní, za nehty špínu ze zahrady.

„A hrubé chování je zase znakem největších neomalenců," odpověděla mu. Strýc zbrunátněl jako zralá bluma a poslal ji spát bez večeře.

„Nesmíš kvůli mně lorda Dewhursta urážet, *a thaisce*," napomínal ji druhého dne otec, když konečně směla vyběhnout za ním na zahradu.

„Ale on je hrozný."

„Není zrovna hodný, to máš pravdu. Ale teď jsme oba tady a musíme se s tím co nejlíp popasovat. Můžeš se tu naučit chovat jako pravá dáma, jako byla tvoje maminka. Dívky s takovým vychováním mají víc příležitostí."

„Jenže v Manchesteru jsme aspoň měli volnost a nemuseli jsme si na nic hrát."

Zadíval se na dcerku, jak tam stojí s rukama v bok a zuřivě se mračí. Usmál se, až se mu pod knírkem blýskly bílé zuby, ale oči měl dál vážné. Dlouho spolu mlčky kráčeli mezi mohutnými tvarovanými keři a velkolepými sochami.

„Těžko můžeme mít volnost, a thaisce, když nemáme peníze ani střechu nad hlavou. Ani divoká růže nevyroste z kamene. Tvůj strýc se o vás s Rogerem postará, i když to dělá jenom z povinnosti. Až budeš starší, získáš takovou svobodu, jakou bys ve městě nikdy nezažila."

Teď tedy má tu svobodu, o níž tatínek kdysi mluvil, před sebou na papíře. Ovšem za nesmírně vysokou cenu. Cesta k ní vedla přes válku a dva mrtvé.

Beckett si odkašlal. Myška se zavrtěla na židli a soustředila se na úkol, který měla před sebou. John sevřel opěradlo židle za ní. Z čalounění se pod jeho prsty uvolnil prach a zavířil jí kolem hlavy.

„Promiňte. Co jste říkal?" zeptala se.

„Musím smeknout, jak se vám změnil přízvuk, lady Dewhurstová. Rozhodně teď mluvíte víc jako dáma."

A míň jako tatínek. Myška cítila, jak se ta urážka vznáší ve vzduchu jako křídový prach. I po letech jí ten nóbl akcent, který si osvojila, tlačil na jazyku jako koňské udidlo: jako by ji nepříjemně svazoval. Samohlásky se jí vzpíraly, v ústech se jí tvarovaly v nepřirozené zvuky a zanechávaly tam pachuť. Každé slovo vnímala jako malou zradu vůči otci.

„Jistě, správná výslovnost je důležitou součástí práce ošetřovatelky," poznamenala Myška. „Alespoň lékaři si to myslí."

Beckett si odfrkl a otevřel koženou aktovku s takovou precizností, jako kdyby si to nacvičoval před zrcadlem. Bertie by se tomu zasmál a Rogerovi by zajiskřilo v očích, třebaže by rty ani nepohnul. Myška si zachovala vážný, nicneříkající výraz.

Beckett vytáhl z tašky svazek listin a položil ho na stůl. „Dům i veškerý majetek odkázal pochopitelně vám, jakožto nejbližší žijící příbuzné."

Při slově „nejbližší" se málem dala do smíchu. Snad by to i udělala, kdyby John za jejími zády varovně nestiskl opěrku židle. Beckett věděl stejně dobře jako ona, že by jí strýc sotva něco zanechal z příbuzenské náklonnosti. Opravdu čekala, že čistě ze zášti dům radši od základu spálí, než aby jí odkázal jedinou penci.

A krom toho Roger není po smrti, jen upoutaný na lůžko.

Beckett se probíral novou hromádkou papírů, až nakonec docela zespodu vytáhl hladký list. „Ano, tady to máme. Lord Dewhurst vám odkázal všechno, ale jsou tu jisté… podmínky."

„Podmínky?" Tak strýc se nakonec přece jen bude smát naposled a provede jí na závěr nějakou schválnost. „No, v tom případě se můžu nároku na zámek rovnou vzdát. Se strýcovými podmínkami budu sotva moct souhlasit. Povím vám to na rovinu, pane Beckette. Měla jsem v plánu Thistlemarsh prodat. Nebo z něj udělat léčebnu pro veterány."

Myška s potěšením sledovala výraz překvapení v právníkově tváři. Polkl a pak se znovu zadíval do papírů. „Nároku se samozřejmě vzdát můžete. Nicméně lord Dewhurst vám výslovně vzkázal, že pokud dům a titul odmítnete nebo se jich pokusíte zbavit, získá vše pan Anthony Carlyle. To se týká i prostředků, z nichž se hradí léčba vašeho bratra ve Francii."

Myška s cinknutím prudce odložila hrneček na podšálek.

„Carlyle?“ opakovala chraplavě, protože jí najednou vyschlo v krku. Usilovně se pokoušela ovládnout. „To musí být nějaký omyl. To není možné. Jemu by přece strýc nic neodkázal.“

„Obávám se, že lord Dewhurst opravdu uvedl pana Carlylea jeho třetího dědice. Prvním je pochopitelně váš bratr, ale vzhledem k tomu, v jakém je stavu…“ Když si Beckett všiml Myščina nazlobeného výrazu, raději se odmlčel. „Každopádně, pokud Thistlemarsh odmítnete, dostane ho pan Carlyle.“

„Ale proč?“

„Jak je vám jistě známo, tento dům je obdařen vílím požehnáním, takže se na něj vztahují určitá netradiční pravidla. Je to poprvé po staletích, co panství nepřechází na přímého dědice rodu Dewhurstů. Pravidla víl stanoví, že nejbližší dědic si musí dům vybojovat, jinak o něj přijde ve prospěch dalšího v pořadí.“

„Tohle pravidlo mělo nejspíš oslabit moc lidských majitelů. Ale víly jsou pryč. Proč by jejich zákony měly ještě platit? A vůbec, proč zrovna Carlyle? Vždyť on je přinejlepším vzdálený bratranec. Určitě existují bližší příbuzní. Carlyle má přece staršího bratra, proboha!“

Beckett se zašklebil. „Smlouvy chránící domy požehnané vílami jsou zakotveny v anglickém právu a my je bereme velmi vážně. Proč si lord Dewhurst vybral právě pana Carlylea, to netuším. Měl však právo zvolit si náhradního dědice, a to bez ohledu na jeho postavení, pokud vy sama podmínky nesplníte.“

Při představě, že by se na zámku zabydlel Carlyle, se Myšce udělalo fyzicky nevolno. V duchu už slyšela, jak si vykračuje po chodbách, kde Myška s Rogerem a Bertiem strávili poslední šťastné společné dny, a znělo to jako děsivé tikání hodin.

Napadlo ji, že strýc před smrtí dočista zešílel. Lord Dewhurst věděl, že umírá. Závažnost jeho choroby vyšla najevo ještě předtím,

než Myška odjela na frontu. Rakovina plic, prohlásili lékaři. Zpočátku se zdálo, že s ní chce bojovat, ale když pak Bertie padl, přestal se léčit. John se v dopisech o strýcově zhoršujícím se zdravotním stavu zmiňoval, takže ji zpráva o jeho skonu nezaskočila.

Péči o své zdraví zjevně přikládal podobnou váhu jako údržbě zámku.

Myšku napadlo už dřív, čím by jim ten ničema mohl pohrozit: že přestane platit Rogerovu léčbu. Dokonce se na to připravovala a ukládala si stranou část ubohého ošetřovatelského platu, aby našetřila aspoň na pár měsíců pobytu v nemocnici. Jenže zpráva, že by strýc daroval dům Carlyleovi, ji zasáhla jako dýka do zad. Smířila by se s kýmkoli, jen s tímhle člověkem ne. *A to je právě divné*, napadlo Myšku. *Proč by strýc zanechal zámek radši Carlyleovi než jí, po tom všem, co ten chlap Bertiemu provedl?*

„Jaké přesně si lord Dewhurst stanovil podmínky?" zeptala se jemně a uhlazeně jako dáma, přičemž usilovně potlačovala vztek, který jí svíral hrdlo jako smečka loveckých psů.

Beckett si přitáhl papír tak těsně k obličeji, že se ho svým hlodavčím nosem téměř dotýkal.

„Nesmíte zámek Thistlemarsh prodat. Pokud byste se o to pokusila, přišla byste o veškerý nárok na dům i na titul. Všechno by okamžitě připadlo panu Carlyleovi."

„To už jste říkal. Ještě něco?"

„Na zámku se nesmí nic podstatného měnit. Nesmíte dát pryč žádný jeho nábytek, dokonce ani… vycpaná zvířata." Beckett letmo pohlédl na ošoupanou tygří kůži na podlaze. „Nicméně o pozemcích se výslovně nezmiňuje, takže venku možná nějaké úpravy provést můžete, pokud budete chtít. Služebnictvo zůstane na současných místech, jestliže se samo nerozhodne odejít. A pro

případ, že nebudou chtít zůstat, postaral se lord Dewhurst, aby obdrželi patřičný důchod nebo doporučující dopisy."

„Takže tu zůstane i strýcův komorník a bude oblékat ducha?"

„Komorník už je pryč, tak jako většina služebnictva. Mám dojem, že v tuto chvíli zůstávají jenom majordomus a hospodyně, ačkoli ta už taky podala výpověď a zítra odjíždí."

„Takže s touhle podmínkou si starosti dělat nemusím," prohlásila Myška. Beckett si jí nevšímal a dál pročítal seznam.

„Máte měsíc na to, abyste dům dala do pořádku."

Myška se snažila nehnout ani brvou, ale přece jen lehce zalapala po dechu. To jí strýc rovnou mohl dát na opravu jenom hodinu – s tak velkým domem na rozlehlém pozemku se za měsíc nedalo pořídit skoro nic.

„Co přesně se myslí výrazem ‚do pořádku'? To mám Thistlemarsh postavit znova od základů?"

„Ne, ale je tu dlouhý seznam oprav." Beckett ukázal na haldu papírů před sebou. „Mým úkolem bude na konci měsíce posoudit, zda práce proběhly v potřebném rozsahu. Nejnáročnější bude zpevnění zhroucených zdí, renovace podlah a výměna rozbitých oken. Pak je tu spousta dalších položek, ale to už si můžete přečíst sama."

„Předpokládám, že žádnou další možnost mi strýc nenabízí."

„No, vlastně jednu alternativu zmiňuje. Můžete získat Thistlemarsh i bez oprav, pokud se do měsíce provdáte." Beckett ta slova pronesl docela tiše, jako by věřil, že když je Myška pořádně neuslyší, tolik ji nerozzuří. Kousla se do rtu a potlačila trpký smích.

„Netušila jsem, že strýci tolik záleží na mém soukromém životě. Tak to abych se honem pustila do díla. Mám co dělat na obou frontách," zažertovala. „Ale než se rozloučíme, povězte mi ještě, co přesně se píše v té vílí smlouvě."

Beckett vytáhl z hromádky prastarý list s popraskanou voskovou pečetí. „Původní smlouva byla sepsána v jazyce víl, který bohužel příliš neovládám, ale je tu i volný překlad:

Než měsíc jedenkrát vykoná svou pouť, prokaž, že si naši přízeň zasloužíš. Nezdaří-li se ti to, dům ztratíš a špatně pochodíš… Až dvanáctá hodina odbije, čeká tě radost, nebo smutek spíš?

Myška si papír přisunula blíž a znechuceně nakrčila nos nad kostrbatým rukopisem. „Kdo to překládal? Stojí to za starou belu."

Beckett pokrčil rameny. „Muselo se to přece rýmovat, ne?"

„Vždyť to ani nejsou pořádné rýmy."

Než stačil odpovědět, zavrzalo v rohu místnosti dřevěné obložení a on se obrátil tím směrem. Ze stínu za knihovnou se vynořil Dawson.

Stěny zámku byly prošpikované tajnými chodbami. Když sem Myška jako dítě přijela poprvé, často zabloudila. Jejich byt v Manchesteru měl jen jedinou místnost, ze které se vycházelo na schody a do společné koupelny, takže jí spletité chodby v panském sídle zprvu naháněly strach.

Aby si všechny cesty co nejlépe zapamatovala, nakreslila si plánek zámku, který trochu připomínal obrovský a složitě vyvedený domeček pro panenky, jaké zdobily výlohy na hlavní třídě. I s touto mapou však neustále narážela na další místnosti ukryté v chodbách a mezi zdmi.

Po otcově smrti – zemřel během jejich druhé zimy, co bydleli v Thistlemarshi – zůstala Myška sama. Chlapci trávili devět měsíců v roce na internátní škole v Etonu, a tak když tatínek podlehl srdeční chorobě, byla u toho pouze ona. Lord Dewhurst se neobtěžoval přijít na pohřeb, dokonce ani neposlal chlapcům peníze na cestu domů.

Zprvu byla Myška tak zdrcená žalem, že se nezmohla na nic jiného, než že plakala a psala dopisy Rogerovi. Tehdy jako by

čerpala sílu ze samotného zámku, jako by k ní jeho prostřednictvím dosáhla skrze vrstvy času matčina ruka. Chodby se pro ni staly dějištěm *Pohádek lady Blakeneyové* a v Myščině fantazii se proměnily v zelená údolí a zasněžené vrcholky hor.

Správce zahrad pan Hobb byl ochoten jí naslouchat a společně spřádali představy o tom, k čemu asi mohly ty tajné komnaty sloužit. Myška si představovala, že v nich sídlily víly, aby mohly pohodlně sledovat své lidské hostitele a neunikl jim jediný jejich poklesek. Správce jí nechtěl kazit radost, ale osobně se domníval, že ty pokoje vznikly spíš proto, aby hosté nemuseli mít příliš na očích služebnictvo.

„Mám pro vás připravit pokoj, lady Dewhurstová?" zeptal se Dawson s pohledem upřeným přímo před sebe. „Možná Sluneční pokoj v západním křídle, s výhledem na vesnici?"

„Kdepak, Dawsone, nic tak luxusního nebude potřeba. Budu bydlet jako vždycky v Krabičce od sirek," odpověděla.

Dawson se zarazil. Myška nechápala proč. Koneckonců s názvem „Krabička od sirek" přišel on sám, když se jí za zády před ostatním služebnictvem pošklebovala a myslel, že ho neslyší. Proč by si měli teď na něco hrát? „Krabička od sirek je pro myšku jako stvořená, nemyslíte, pane Beckette? Co stačilo pro slečnu Dunneovou, poslouží docela dobře i lady Dewhurstové."

Beckett si místo odpovědi jen otřel knír. John stiskl Myšce rameno. Nedokázala uhodnout, jestli ji tím gestem chtěl povzbudit, nebo spíš napomenout.

„Dnes večer se vracím do Londýna, ale koncem měsíce zase přijedu, abych posoudil, jaký jste udělala pokrok. Na základě seznamu lorda Dewhursta bych měl vaši práci odborně zhodnotit," prohlásil a hned dodal: „Pak můžeme situaci znovu prodiskutovat. Nechám vám tu strýcovy pokyny, ať víte, jak postupovat."

„Výborně.“ Vstala a odložila hrneček i s podšálkem vedle stohu papírů. „Do té doby budu mít jistě všechno hotové.“

Myška podala Beckettovi ruku a dala si záležet, aby se jí nechvěla. On se však jen lehce uklonil a její ruky se ani nedotkl.

„Jak si přejete, milostivá slečno.“ Advokát si spěšně sbalil věci a odešel.

Jakmile za ním zaklaply dveře, Myška vyčerpaně klesla zpátky na židli. Síť prasklin na stropě nad její hlavou tvořila mapu zvláštního světa a tmavé skvrny představovaly moře.

„Teď už chápu, proč Bertie Becketta tak nesnášel. Je hrozně nepříjemný,“ poznamenal John a prohlížel si papíry na stole. „Ten seznam oprav je dlouhý, Myško. Víš opravdu jistě, že se do toho chceš pustit? Možná by bylo nejlepší nechat to plavat.“

„Nemůžu dům přenechat Carlyleovi,“ prohlásila. „Jemu nikdy. Navíc bych byla zbabělec, kdybych teď vzala nohy na ramena. Tatínek by se za mě styděl.“

„Myslím, že tvůj tatínek by se za tebe nemohl stydět, ani kdyby chtěl.“ John odložil seznam a postrčil jí špičkou boty lem šatů. „Co kdybych teď šel na faru a začal pro nás chystat večeři? Ty se zatím můžeš zabydlet v tom svém podkroví, a až bude vzduch čistý, vyrazíš za mnou.“

„Ty jsi vždycky tak rozumný. Proč nemůžeš být aspoň pět minut zoufalý?“ zafuněla dopáleně Myška, ale když ji vzal za ruku, nebránila se.

3

V Krabičce od sirek ležel na všem povlak prachu, od kulaté kliky u dveří až po okenní parapet. Hospodyně s Dawsonem společně odnosili hromadu krabic, aby si Myška měla kam položit kufr. Myška se majordomovi nabídla, že mu pomůže povléct postel, ale on ji důrazně zahnal, ať počká na chodbě.

Když konečně oba zmizeli na schodišti pro služebnictvo, zavřela za sebou Myška dveře. Vrzaly, protože visely v pantech nakřivo a drhly o zárubeň, takže se tu rázem cítila jako doma. Otevřela okno dokořán a opřela se lokty o parapet. Pak si zakryla oči dlaní a jen vdechovala svěží odpolední vzduch.

Původně se na zámku chtěla zdržet nanejvýš týden, ale teď bylo jasné, že se práce bez její přítomnosti neobejdou. Bude tu celý měsíc. Ve vesnickém hostinci mají před Vítáním jara plno, a beztak si tam ubytování nemůže dovolit. Věděla sice, že John by jí přístřeší poskytl, nemohla to však po něm chtít na tak dlouho, zvlášť teď kolem Velikonoc, kdy bude mít plné ruce práce. Přesto se nedalo popřít, že ji na prsou tíží balvan obav. Zvládne pobývat v místech, s nimiž ji pojí tolik rozporuplných vzpomínek a emocí?

Za oknem se rozprostíral rozlehlý trávník, posetý různými záhony jako nepravidelně sešívaná deka. Když sem s otcem přijeli poprvé, chodila se Myška do zahrad schovávat. Byla to pro ni hračka. Po letech strávených v nuzných podmínkách ve městě byla drobná a podvyživená, takže snadno zalezla pod kdejaký keř. Ze svého zeleného úkrytu pak pozorovala, jak si Bertie s Rogerem hrají.

Roger si jí samozřejmě vždycky všiml jako první. Měl dobré pozorovací schopnosti, což je pro člověka nezbytná vlastnost, když je ve vlastním domě nezvaným hostem. Jakmile se jeho pohled setkal s Myščiným, proběhlo mezi nimi tiché dorozumění. Ona nechce, aby ji někdo spatřil, a on ji neprozradí. Stali se z nich spojenci na území ovládaném nepřítelem.

Bertie ji však nakonec stejně našel. Zatímco Roger ztělesňoval klid a rozvážnost, jeho bratranec byl samý pohyb a temperament. Vylovil Myšku zpod keře a vtáhl ji do hry, než stačila něco namítnout. Když se dozvěděl o jejím zájmu o dávné pověsti, provedl ji po celém domě a ukázal jí všechno, co souviselo s vílím požehnáním. Roger držel Myšku celou dobu za ruku, aby ji mohl vždy dvakrát varovně stisknout, kdykoli se blížil lord Dewhurst, jelikož ten ji obvykle zahrnul posměšky a poslal zpátky do Krabičky od sirek.

Vzpomínka, jak s chlapci běhala po chodbách, byla tak živá, jako by se to dělo teprve včera.

„To zvládneš," zašeptala a odtáhla se od okna. Přistoupila ke kufru a pustila se do náročného úkolu vtěsnat svůj život zpátky do stěn pokoje, z něhož před pár lety unikla.

To, že se ubytovala v Krabičce od sirek, a ne v některém z honosnějších pokojů, nebylo z její strany jen rýpnutí, aby pozlobila Dawsona. Nemohla se totiž zbavit dojmu, že ostatní

ložnice pro ni nejsou určeny. Už jako dítě si do nich netroufala vejít ze strachu, že by ji taková místnost mohla vypudit, tak jako v maminčině vyprávění hřbitov vždy odmítne vpustit na své území víly.

Jestli maminka něco nade všechno milovala, byly to příběhy o vílách. Pokud se v nějakém vyprávění vyskytovala víla, mohli jste se spolehnout, že ho paní Evelyn Dunneová, rozená Dewhurstová, bude určitě znát.

I město plné smogu se kouzlem matčiných slov měnilo v pestrobarevnou mozaiku. Když se sousedky scházely v suterénu činžovního domu na velké prádlo, vyprávěla matka pohádku o víle ze Zlatého jezera, která na sebe brala podobu ryby a tomu, kdo ji ulovil, splnila přání. Když spolu procházely rušnými ulicemi na trh, vyprávěla o Tomu Bluebellovi, jenž dotykem prstu propojil vrchol Londýnského mostu s říší víl.

Myška vždycky visela na každém jejím slově. Maminka dokázala vyprávět příběh tak, že základní kostra se sice neměnila, ale pojivo a barvy byly pokaždé nové a svěží.

Myška přemítala, jaký příběh by jí asi matka pověděla teď, kdyby byla ještě naživu.

Většinu prostoru v Myščině kufru zaujímaly knihy. Úplně na vrchu ležel Bertieho deník, opotřebovaný válkou a láskou. Opatrovala ho jako poklad a pečlivě ho slepovala, aby z něj nevypadla jediná stránka.

Měla tu jedny pomačkané večerní šaty, vysoké nepromokavé boty a věci na běžné nošení. Přestože si poslední dobou oblíbila pohodlné a hezké oblečení, přece jen se její garderóba hodila spíš pro zdravotní sestru nebo dobrodružku než pro dámu. Ošetřovatelská uniforma ležela pečlivě složená na dně a převázaná provázkem.

Celý její majetek jí teď v rukou připadal dětinský jako kamínky, které házela proti hoře strýcovy autority.

Matčina kniha pohádek – *Pohádky lady Blakeneyové* – stále spočívala na dně kufru, pečlivě zabalená do novin.

Lady Blakeneyová působila jako antropoložka víl na konci osmnáctého století, tedy těsně předtím, než vílí bytosti svět smrtelníků opustily. Na to téma bylo sepsáno mnoho knih, ale jedině ta od lady Blakeneyové vycházela z rozhovorů se skutečnou vílou, takže se jednalo o jeden z nejzajímavějších zdrojů své doby. Po odchodu víl vyšlo dílo paní Blakeneyové pochopitelně z módy. Upozaděno bylo nejspíš i proto, že ho napsala žena. Antropologie víl byla i po sto letech převážně mužským oborem.

Na dně kufru se válely i různé dopisy a fotografie. Otec toho po sobě mnoho nezanechal, ale všechno jeho vlastnictví skončilo buď zde, nebo mezi Rogerovými věcmi. Jenže ty se navždy ztratily někde ve Francii.

Rychle zaplnila police knihami, přičemž *Pohádky lady Blakeneyové* i *Bertieho deník* umístila na čestné místo vedle Shakespeara a Keatse. Vybalení ostatních věcí jí zabralo ještě méně času.

Nakonec zůstala Myška stát s prázdnýma rukama: zatím nebyla připravená odejít, neměla ovšem ani žádný pádný důvod se tu dál zdržovat. Klesla unaveně na postel. Dotýkala se čistého povlečení, z něhož se při každém pohybu linula svěží citrónová vůně.

Tak jako mnohokrát předtím upoutal její pozornost obraz, který visel na stěně naproti posteli. Na pozadí tvořeném růžovou oblohou se rýsoval osamělý strom, namalovaný impresionistickými tahy. Od okrajů rámu se k němu přikrádala tma a ostatní stromy, jeho příbuzní, na něj zezadu volaly, nicméně strom v popředí si jich nevšímal a jen toužebně natahoval větve k obloze. Umístění obrazu u okna ji fascinovalo neméně než dílo samotné, protože

barvy na plátně se každý den přirozeně mísily s venkovním svítáním a soumrakem.

Matka ten obraz milovala skoro tak vášnivě jako pohádky o vílách a její láska se přenesla i do Myščina srdce. Ještě než vůbec překročila práh domu, znala Myška tu malbu z matčiných příběhů, protože maminka do svého vyprávění vplétala tu kousek růžového nebe, tu fialový stín. Dávno předtím, než Myška pochopila, co sídlo Thistlemarsh pro rodiče vlastně znamenalo, pocítila v srdci hlubokou touhu ten obraz spatřit. Nakonec to byla jediná věc, která ji v zámku nezklamala. Když Myška vyrůstala, představoval pro ni obraz v Krabičce od sirek jediný dokonale krásný předmět, který měla v domě jen sama pro sebe. Jeho barvy se jí vkrádaly pod víčka, když snila, větve stromu se nad ní zavíraly jako baldachýn. Obraz ji vítal a přijímal, což se o zbytku zámku rozhodně říct nedalo. I dnes ji fascinoval stejně jako kdysi a ona si to na rozdíl od lecčeho jiného nepřála nikdy změnit.

Natáhla si holínky a zabublala v ní zlomyslná radost z pomyšlení, jak se bude Dawson rozčilovat, až ji uvidí vykračovat si po salónu v zablácených botách … Srdce jí málem vyskočilo z hrudi leknutím, když na ni majordomus nečekaně promluvil z chodby.

„Chystáte se zůstat v zámku na večeři, mylady?“ zeptal se jí.

„John mě dnes pozval na faru,“ odpověděla chraplavě.

„V tom případě vám z vesnice zavolám auto.“

„Ne, prosím, to nebude třeba. Půjdu pěšky.“

Dawson neodpověděl, nejspíš proto, že takové chování neschvaloval, ale Myška byla ráda, že se provětrá. Kůže ji svrběla nevybitou energií. Ze šatů pořád ještě cítila kouř, který na ní ulpěl ve vlaku.

Na začátek jara byl nezvykle krásný večer. Zámek Thistlemarsh se vyjímal uprostřed trávníku jako zapomenutá šperkovnice obklopená pomačkaným zeleným sametem. Myščin otec navrhl a vybudoval zahrady jako spletitý ornament ze živých plotů, jejichž linie připomínaly propletené výhonky vinné révy a dokonale doplňovaly honosnou alžbětinskou architekturu sídla. Z každého rohu zámku vyčnívala věž, zdobená motivy květin a bodláků. Díky množství oken po obou stranách mohlo slunce v určitou denní dobu proudit přímo skrze dům a ozařovat celý interiér.

Zámecký park zdobily kamenné sochy zvířat. U vchodu drželi stráž dva divočáci, jejichž zuřivý výraz poněkud zmírňovaly zlámané kly. Po zahradě se schovávali jejich menší bratříčci s hlavou zastrčenou do kašny, případně vykukovali zpoza kamenných laviček.

Myška kráčela po vyšlapané cestičce směrem k lesu. Aby vynikla krása zahrad a trávníků, vysadili dřívější majitelé stromy v jistém odstupu od domu, jejich kmeny se teď však nakláněly k zámku jako staří vesničané, jimž nesmí uniknout žádný drb.

Zpoza živého plotu se vynořila mužská postava. Příchozímu trčely pod kloboukem rozcuchané sněhobílé vlasy.

„Na mou duši, není to slečna Myška?“ zvolal a odložil lopatku.

Myška se na něj zazubila.

„Pane Hobbe! Jak se vám daří?“

Přistoupil blíž, jako by se ji chystal obejmout, ale pak se rozpačitě zarazil, jelikož si nejspíš uvědomil její nové postavení. Stiskla mu pravici a co nejzářivěji se na něj usmála.

„Ani nevíte, jak ráda vás vidím. Všichni v domě jsou škrobení jako vždycky.“

Zasmál se a pevně jí potřásl rukou. Ucítila na dlani dotek hlíny a usmála se ještě víc.

„Nejde jim pod fousy, že je z vás teď paní domu, viďte?“ poznamenal. „Dobře jim tak. To mají za všechny ty řeči o lady Evelyn.“

Pan Hobb uměl vždycky říct přesně to, co bylo v danou chvíli potřeba. Myška sjela pohledem k jeho zablácené pracovní kombinéze a on opět zvážněl.

„Mrzí mě, že zahrada zrovna nevypadá jako ze škatulky. Snažil jsem se sám dělat, co se dalo, ale pán se už nestaral o nic jiného než o jídlo, potom co…“ Odmlčel se, aby se vyhnul nevyslovitelnému.

„Jak bych vám to mohla mít za zlé? Každý přece vidí, jakou jste tu odvedl práci, jenže na jednoho je toho zkrátka moc. Vím, že máte tu zahradu rád stejně jako já.“

„Jste až moc laskavá, slečno.“

„Parku se chci při opravách věnovat především, jen co dám z nejhoršího do pořádku dům. Můžeme se do zahradničení pustit společně.“

Myška se shýbla a zvedla ze země jeho odloženou lopatku. „Kam máte namířeno?“

„Do vesnice. Mělo by dorazit nové číslo časopisu o moderních zahradách. Když jsem slyšel, že přijedete, hned mě napadlo, že by vás to mohlo zajímat.“

„Já se zas chystám na faru. Tak můžeme jít společně.“

„A sluší se to, když je z vás teď paní domu?“

„Nechte si ty hlouposti.“

Pan Hobb se usmál. „Tak chvíli počkejte, jen co si uklidím nářadí. Hned jsem zpátky.“

Myška čekala na kraji zahrady a pohledem přejížděla po obrysech domu. Zamračila se, když si všimla rozbitých okenních tabulí a oprýskané střechy. Řekla sice Beckettovi, že ví, jaký kus práce ji čeká, ale s každou další známkou zanedbané údržby ji znovu zaplavovalo zoufalství nad tím, jak obrovský úkol na sebe vzala.

Ve druhém patře se pohnula záclona. Dawson vystrčil nos a rozhlížel se po parku, jestli už odešla. Myška mu zamávala a nasadila stejný úsměv, jaký mu věnovala předtím. Záclony se rychle zatáhly.

„Dawsona si nevšímejte. Myslí si, že být loajální k panstvu znamená omlouvat každou jejich chybu. A pořád ještě je smutný kvůli těm chlapcům, tak jako my všichni," poznamenal pan Hobb, když došel až k ní a soucitně se zahleděl k domu.

„Dává mi okatě najevo, jak mnou opovrhuje. Je těžké mít pro něj pochopení."

„Zármutek se občas projevuje zvláštním způsobem."

Jeho slova Myšku zasáhla jako rána pěstí. Zahradník si změny v její náladě ihned všiml. Trochu ustoupil a rozpačitě se popotahoval za kšandu.

„Není žádná ostuda, že se po nich člověku stýská. Zármutek vám vyrve srdce z těla a zkroutí vnitřnosti, takže už ani nevíte, čí jste. Ale ať vám strýc, nebo třeba i vaše hlava říká cokoli, není žádná hanba truchlit pro ty, které jsme milovali."

„Kdo by to byl řekl, že máte tak měkké srdce?" usmála se Myška a otřela si oči hřbetem dlaně.

„Jsem už na světě hezkou řádku let, a tak musím o zármutku vědět svoje."

Znovu si popotáhl kombinézu a nespouštěl oči z linie stromů. Něco v jeho způsobu chůze Myšce připomínalo medvěda. Jako by byla lehce nemotorná, skoro vratká, ale pod vnějším zdáním byla cítit skrytá síla. Její otec byl pravý opak: vyzařovala z něj divokost, a přitom byl mírný jako beránek.

„Jak se má John? Poslední dobou jsme ho tu moc často neviděli."

„Určitě na vás nezapomněl," začala Myška, pan Hobb ji však mávnutím ruky zarazil.

„Nic mu nevyčítám. Vy mladí byste měli život prožít naplno, a ne se vázat na nás, co už jsme si ho odžili. Nebo promarnili, podle toho, koho se zeptáte."

Zamrkal na ni. Došli mezitím k okraji lesa. Stromy je obstoupily, jako když se za nimi zavře opona a oni stojí v kulisách ze spleti zeleného listoví a mechového koberce.

Bylo zvláštní, že se dnes tolik mluvilo o válce, jako by už byla minulostí. V polní nemocnici Le Temple des Fées stále ještě trvala, ale tady se zdála vzdálená, ačkoli nade vším visel její stín.

„Našla jste při tom svém frontovém dobrodružství, co jste hledala?"

„Pokud nepočítáte bídu, krutost a mizernou kávu, moc jsem toho nenašla."

„Takže jste se vrátila domů na Thistlemarsh, abyste si dala dobrý kafe?"

Myška se hlasitě zasmála. „To určitě ne. Myslím, že kromě vás a Johna tu nic moc dobrého nezůstalo."

„Vaše matka Thistlemarsh nade všecko milovala," řekl pan Hobb. Poslední slova zanikla v ptačím zpěvu, který se jim rozezněl nad hlavou.

Myška si povzdychla.

„Já vím."

Stromy postupně houstly a přibližovaly se k cestě vedoucí do Tithe. Vzduch pulzoval životem a rostliny byly tak plné energie, že se Myška musela ze všech sil ovládnout, aby samou radostí nevykřikla. Takové pocity v ní příroda vyvolávala pokaždé. Ať už šlo o kousek zeleně uprostřed města, nebo o venkovskou krajinu. Na bujné vegetaci ji cosi přitahovalo a vždycky jí to rozproudilo krev v žilách.

Pan Hobb se na ni významně podíval. „Už jsme se u smutných témat zdrželi ažaž. Jestli chcete, klidně utíkejte napřed."

Nemusel ji dvakrát pobízet. Vyrazila jako střela – sukně jí sice trochu překážela, ale i tak běžela natolik volně, že mohla sledovat, jak se svět kolem ní slévá do mozaiky šalvějové, smaragdové a čokoládové barvy.

Nakonec se Myška zastavila. Pan Hobb jí na pěšině zmizel z očí. Ocitla se na rozcestí: jedna cesta vedla hlouběji do lesa a druhá odbočovala směrem, kde koruny stromů řídly.

Z listoví se vynořila socha, jako když se při odlivu objeví v moři vrak lodi. Kdysi znázorňovala muže, ale tvář se mu od levého spánku až po bradu úplně oddrolila. Zbývající polovinu obličeje ovíjely popínavé rostliny, takže z něj byl vidět jen okraj rtů a jedno oko. Levé rameno se rovněž obrátilo v prach, ale zbytek paže na trupu dosud visel díky tenkému kamennému vazu. Druhou paži měl nataženou, avšak nebylo jasné, zda tím gestem zve pozorovatele k sobě, nebo se ho naopak snaží varovat, aby se nepřibližoval. Tvářil se bezvýrazně, oko mírně vypouklé, jako by ho sochař zachytil těsně předtím, než se mu do obličeje stačilo vepsat překvapení.

Les kolem Thistlemarshe byl podobnými sochami přímo posetý: stály ztuhle, s rukama napřaženýma k cestě. Jejich přítomnost byla dalším pozůstatkem dob, kdy zdejší panství navštěvoval král víl a zval své dvořany, aby s ním na zdejších pozemcích lovili zvířata, a někdy i nešťastné smrtelníky. Šuškalo se, že ty sochy jsou ve skutečnosti trofeje z jeho četných loveckých výprav. Nebožáci, kteří se nedokázali dostat z lesa před svítáním nebo uniknout lovcům, zůstali kolem panství navěky zkamenělí.

„Ahoj, Dante. Stýskalo se ti po mně?“ oslovila Myška jednu ze soch.

Když byli malí, Bertie dal všem sochám jména. Muž s polovinou obličeje se jmenoval Dante, žena, z níž zbyla jenom hlava,

byla Medúza, a chlapec, který zkameněl jen kousíček od okraje lesa, se nazýval Orfeus.

Z Dantova zoufalého výrazu ji píchlo u srdce. *Bertie by ho tu nenechal napospas rozkladu*, pomyslela si. Rychle však tu myšlenku zahnala. Prostě *odešel*, tak jako všichni. Protože museli.

Přistoupila k soše, aby jí aspoň sundala pár větví z tváře. V prstech ji zabrněla statická elektřina, až ucukla.

Vánek rozechvěl závoj listí na Dantově čele. Jeden lísteček se mu mihl u oka a vypadalo to, jako by na ni socha mrkla.

V tu chvíli ji dohnal pan Hobb a ona od kamenného muže zahanbeně uskočila. Zasmál se, když si všiml, jak jí zčervenaly tváře.

„Šla jste pozdravit starého známého?" zeptal se.

„Chtěla jsem ho trochu očistit. Ale budu se u něj muset stavit později a vzít si rukavice. Asi jsem podcenila, kolik mě tu čeká práce."

Po chvíli se zahradník s Myškou srdečně rozloučil. Vykročil směrem k vesnici, zatímco ona pokračovala lesem k Johnovu domku.

Po cestě si Myška vzpomněla na kytice sušených květin, které visívaly v jejich starém bytě v Manchesteru – jak vytvářely útulnou atmosféru, zemitě voněly a jak mezi okvětními lístky prosvítala matčina usměvavá tvář. Ten obraz ji zaplavil teplem a zahřál u srdce jako sluneční paprsky.

Koutkem oka zahlédla trs modrých zvonků, které se k sobě přátelsky tulily kousek od stezky.

Nikdy by tuhle kytičku neutrhla. Všeobecně se vědělo, že kdo trhá zvonky, okrádá víly. Ačkoli ta stará pravidla dávno přestala platit, přece jen se v nich dosud skrývala zvláštní síla. Alespoň jí to matka odmalička kladla na srdce.

Ne, nebude je trhat, ale mohla by si do nich aspoň na chvilku lehnout a dívat se skrz oblak modrofialových okvětních lístků, jak slunce putuje k obzoru. Půda byla měkká a pod její vahou se prohýbala. Na okamžik si představila, že ji objímá.

Jakmile však položila hlavu do květin, nedokázala se soustředit na sluneční světlo, vůni ani chlad pod hlavou. Místo toho myslela jen na to, že ten proklatý zámek za pouhý měsíc téměř jistě opravit nedokáže. Proč jenom strýc určil jako třetího dědice Carlylea, po tom, co Bertiemu udělal? Opravdu ji nenáviděl tolik, že byl ochoten zradit památku milovaného syna, jen aby jí ublížil?

Vlhkost země jí pronikala skrze kabát, Myška se však nedokázala pohnout. Ještě ne. Nejdřív si vychutná to zatracené slunce, které prosvítá těmi zatracenými stromy. Myšlenky na strýce a Carlylea ji nesmějí připravit o drobné, nenápadné radosti, jichž si tak cení, i když za měsíc už možná nebude mít nic… To přece nedopustí. Upřeně se dívala do listoví nad sebou. Měsíc vyšel časně a visel na modré obloze jako bledá plachta vzdálené lodi.

Kdosi se uchechtl. Myška se prudce posadila.

Nikdo tu nebyl, ale koutkem oka zahlédla jakýsi pohyb. Když se otočila, uviděla další sochu.

Byl to… Dante? Nebo aspoň vypadal úplně stejně jako on. To přece není možné. Skutečného Danta nechala za sebou na rozcestí. Jak zvláštní, že si tohohle dvojníka nikdy na cestě k Johnovi nevšimla. Že by děti z legrace sochy v lese přemísťovaly?

Myška si přitiskla dlaň na srdce, aby zklidnila jeho splašený tlukot. Nervózně se zasmála a pronesla napůl žertem: „Tys mě ale vylekal."

Téměř se zdálo, že socha naklonila hlavu na stranu.

Myška měla pocit, jako by se na ni řítil celý svět. Na šíji ji zamrazil závan chladného větru.

„Myško, jsi to ty?“ Kouzlo prolomil Johnův hlas. Prudce sjela pohledem k cestě a zase zpátky. Dante zůstával nehybný, jak se na sochu sluší.

„Počkej chvilku,“ řekla, ale z hrdla jí vyšel je chraplavý šepot.

„Vždyť si tam uženeš nachlazení!“ zavolal John. Vmžiku zase stála na cestičce. „Cos tam vyváděla?“

„Lehla jsem si do zvonků.“

Obrátil oči v sloup. „No jistě. Že se tak hloupě ptám, viď? Jestli si chceš poležet mezi kytkami, můžeš to zkusit u mě na zahradě a dát si k tomu aspoň čaj a něco k jídlu. A podívej, jak sis zválela kabát!“

„No dobře, pane radílku. To není špatný nápad,“ souhlasila Myška a společně vykročili k jeho chalupě. Přesto se dál nemohla zbavit dojmu, že ji zezadu někdo sleduje, jako by se do ní přes látku šatů zabodávaly jehličky. Na okraji lesa ji Orfeus varovně nabádal, aby se neotáčela.

Johnova zahrada byla plná nejrůznějších nádherných květin a úhledných řádků zeleniny. Včely předváděly svůj pomalý kruhový tanec kolem úlů, jejichž bíle natřené bedýnky, skoro přitisknuté ke stěně chalupy, připomínaly malou vesničku. O schody před domem se opíralo Johnovo kolo.

„Můžeš si ho půjčovat, až se bude opravovat dům.“

„To máš ke mně takovou důvěru?“ zeptala se Myška škádlivě.

„Pokud slíbíš, že ho nerozbiješ. Nebo že ho nehodíš do bláta, až zase příště podlehneš pudům a budeš se válet po zemi jako prasátko.“

„Na muže Božího jsi dost neomalený.“

„Jestli ho nabouráš, koupíš mi nové.“